

kupanje konja

jaroslav ivaškjevič

KUPANJE KONJA

1

Pod crnim nebom
prolećne noći
sa samog dna
diže se utonula
katedrala

Uz kreket žaba
u jasminu
diže se
ramenima tornjeva
s kojih se sliva

voda

sa samog dna
diže se crno
lice
u srebrnom okviru
kaplji

u šumu i bruju
umrlih imena
što grme dalekim
odjekom kao
napukla zvona

raste ka grlu
i očnim kopcima
puna disanja
davno umrlih
i puna uzdaha
kô stepa širokih
i zaboravljenih
zanavek

mladosti moja
neumrla — živa
diže se uvis
muzikom
pesmom i rečju
i zvujom struna
zardalih
a ipak zvučnijih
od dana današnjih
punih i jakih

i sliva se voda
voda zaborava
i ti si opet
strelovita bujna
muziko zvona
pod nebom crnim
pod nebom nemim
proleća

2

Kad grane leto
zbaciu odeću
biću potpuno go
sešču na konja
i ući u vodu

konj će me poneti
na dubinu
i gde ne dosegne
zaplivaće

opet ću osećati
njegove mišice
i slušati
rzanje

opet na obali
Juzjo i Janek
neće prestati
da zveče lancima

i vikaće dosta
utopićeš konje
i senkom livade
pojurićemo
nagi
mokri
jaki

mirišući na seno
i izvorsku vodu
kao onda

3

Kupam konje s momčićima
s momčićima Ciganima
s Ciganima s tamburama
s dronjcima s kupinama

crne oči s kupinama
mokra kosa ko jež štrči
jer Cigani jedu ježa
jer Cigani krađu konje

jer u reci konji ržu
na obali ježi bodu
na strništu i nad vodom
tamburice sitno bruje

konji sad iz vode beže
zvučno ržu ko tambure
kupam konje s tamburama
s narovima s kupinama
s Ciganima momčićima

miroslav antić, slika

4

(Aufschwung)

Oblaci do kičica
oblaci ili pasaži
oblaka to su pejzaži
do kolena i sapi

tube trube flaute
propinju se u oblak
i akordi se dižu
i sve je crnje nebo

sve su crnji oblaci
sve veći ovi konji
sve strašnije im njuške
sve tvrde njihove žvale

nema nema ustave
voda
nosi
oblake
magle
nebo
ništa

5

Evgenijušu Ajbišu

Zašto leteti visoko
to treba obično da je
okupati konje a potom
uvesti ih u staje

Oblaci prašine lete
kao niski oblaci
stisnuće bokove sjajne
i mokre konjske sapi

na putu pod drvećem
nastaće freska fina
kao na riđem mozaiku
sicilijске Pjace Armerina

6

Zeleni kao crepovi
porazbacani na poljani
bakarno-oksadni zalivi
kopriava žabokrečina
žuti ljiljani

žega pije usnama
odgrče žabokrečinu
i vidi se crno oko
do dna

izljuskan
lešnik
gola leda dečaka
što na travi čita
moju knjigu

To kao da ja sâm
čitam sibilinsku knjigu
svoje sudbine

o mlada vodo

visoko šumno drvo
a nasip pruža ruku
obraslu zelenilom

nasipom idu vrbe
žalosne igračice

i sestre moje kakve tužne

7

Conventio ad creaturas

Nećeš preplivati senku
mutno more blata
talasa se u tebi

priljubi se uz stvorenje
zagrli brata psa
sestru mačku

poveruj mišićima konja
on zgaziće školjke mekušce
preneće te
preko dubine

ne treba potere
ne treba truba
ni rogova u šumi
ni golubova
ni paunova

verovati nećem
verovati nekom
ne pitati

ne mariti za dubinu
za ponor o čiji će se rub
najzad spotaći kopita

S poljskog: Petar Vujičić